

## Arrest

nr. 205 765 van 22 juni 2018  
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK  
Sint-Bernardusstraat 96-98  
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en  
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt naar eigen zeggen België binnen op 22 februari 2018. Hij dient een verzoek tot internationale bescherming in op 23 februari 2018.

Er wordt een fiche niet begeleide minderjarige opgesteld.

Op 22 februari 2018 blijkt uit een "hit Eurodac" dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Oostenrijk op 14 mei 2015 en in Zweden op 1 juni 2015.

Op 26 februari 2018 vragen de Belgische autoriteiten informatie aan Zweden.

Op 28 februari 2017 stelt de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, na een medisch onderzoek vast dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is.

Op 2 maart 2018 geeft Zweden de gevraagde informatie.

Op 26 maart 2018 vragen de Belgische autoriteiten aan Oostenrijk en aan Zweden om verzoeker over te nemen op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 27 maart 2018 stemmen de Zweedse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 9 april 2018 weigert Oostenrijk de overname van verzoeker.

Op 19 april 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 6 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>). Dit is de bestreden beslissing:

#### **"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te*

*heten(1):*

*naam : A.*

*voornaam : M. F.*

*geboortedatum : (...) 1998 (alias BE voor leeftijdsonderzoek: (...) 2000)*

*geboorteplaats : Q. T.*

*nationaliteit : Afghanistan*

*alias SE: F., M., geboren op (...) 1999 met het staatsburgerschap van Afghanistan;*

*alias SE: F., M., geboren op (...) 2000 met het staatsburgerschap van Afghanistan;*

*alias AT: F., M., geboren op (...) 2000 met het staatsburgerschap van Afghanistan.*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Betrokkene verklaarde op 22.02.2018 in België te zijn aangekomen. Op 22.02.2018 meldde betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en uitte de intentie om een verzoek töt internationale bescherming in te dienen. Betrokkene werd op 22.02.2018. Betrokkene verklaarde bij zijn aanmelding dat hij 17 jaar en vijf maanden oud was en geboren te zijn te Qala Tak en over het staatsburgerschap van Afghanistan te beschikken. Aangezien betrokkene op basis van zijn opgegeven leeftijd bij zijn aanmelding bij de DVZ minderjarig zou zijn, werd een fiche niet-begeleide minderjarige vreemdelingen opgesteld en werd betrokkene gemeld bij de Dienst Voogdij. Op 23.02.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ geregistreerd werd op 23.02.2018. Aangezien betrokkene volgens zijn opgegeven leeftijd minderjarig zou zijn, werd betrokkene geregistreerd als niet- begeleide minderjarige vreemdeling met geboortedatum 30.09.2000.*

*Uit het Eurodacverslag van 22.02.2108 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene achtereenvolgens door de Oostenrijkse en de Zweedse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming. De bevoegde Zweedse autoriteiten hebben op 27.03.2018 het terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd.*

*Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 19.04.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zweden. Betrokkene verklaarde dat hij in Zweden geen beslissing gekregen heeft in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 19.04.2018 verder dat hij Afghanistan ongeveer drie jaar eerder verlaten zou hebben en per boot en auto illegaal naar Iran reisde waar hij op een onbekend moment is aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende een onbekende tijd in Iran verbleef alvorens illegaal en te voet naar Turkije te reizen. Wanneer hij in Turkije is aangekomen en hoe lang hij er verbleven heeft, stelde betrokkene niet te weten. Vanuit Turkije zou betrokkene vervolgens per auto en te voet illegaal naar Bulgarije gereisd zijn. Wanneer hij in Bulgarije zou zijn aangekomen en hoe lang hij er verbleven heeft, stelde betrokkene niet meer te weten. Vanuit Bulgarije zou betrokkene vervolgens per auto en te voet illegaal via onbekende plaatsen en te voet, per auto en per trein naar Zweden gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij niet weet wanneer hij in Zweden is aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Zweden een verzoek om internationale bescherming indiende en dat hij gedurende twee en een half jaar in een opvangcentrum in Malmö verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende twee en een half jaar wachtte op een beslissing maar dat hij niet vernam en dat hij vervolgens besloot om na twee en een half jaar Zweden te verlaten. Betrokkene verklaarde dat hij Zweden per trein verliet en via onbekende plaatsen naar België reisde waar hij op 22.02.2018 zou zijn aangekomen. Op 22.02.2018 meldde betrokkene zich aan bij de DVZ en uitte de intentie om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Op 23.02.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ geregistreerd werd op 23.02.2018. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet verlaten te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort en dat hij zijn Taskara in Afghanistan heeft achtergelaten.*

*Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij zijn aanmelding op 22.02.2018 en bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming van 23.02.2018 opgegeven leeftijd, met name zeventien jaar en vijf maanden (30.09.2000) het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene opgegeven leeftijd werd betrokkene geregistreerd als niet- begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht. De DVZ uitte op 22.02.2018 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij zijn aanmelding op 22.02.2018. Op 26.02.2018 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, gelegen te 1120 Neder-over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit de conclusie van het medisch onderzoek van 26.02.2018 blijkt dat betrokkene op 26.02.2018 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar en betrokkene derhalve niet als een niet-begeleide minderjarige beschouwd kan worden.*

*Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 22.02.2018 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene achtereenvolgens door de Oostenrijkse en Zweedse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming en rekening houdende dat het uit medisch onderzoek van 26.02.2018 blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar en rekening houdende met de informatie die de Zweedse autoriteiten op 02.03.2018 naar aanleiding van een Belgisch verzoek om informatie in overstemming met art. 34 van de Dublin-III-Verordening aan de Belgische autoriteiten overmaakten en waaruit blijkt dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Zweden geregistreerd staat met geboortedatum 03.02.1999, werd op basis van deze gegevens op 26.03.2018 voor betrokkene een terugnameverzoek overgemaakt aan de Oostenrijkse en Zweedse autoriteiten op basis van art. 18§1 b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder. Dublin-III-Verordening). De Zweedse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 27.03.2018 ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III- Verordening. De Zweedse autoriteiten erkennen hiermee expliciet dat zij de verantwoordelijke lidstaat zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De Zweedse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 03.05.2018 eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Zweden geregistreerd staat onder de gegevens van F.M., geboren op (...) 1999*

met het staatsburgerschap van Afghanistan. De Zweedse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun antwoord op het Belgische verzoek om informatie van 26.02.2018 in het kader van art. 34 van de Dublin-III-Verordening dat betrokkene zich bij zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden op 01.06.2015 aanbood als minderjarige met geboortedatum 28.05.2000 maar dat hij in Zweden beschouwd wordt als meerderjarige. De Oostenrijkse autoriteiten lieten op hun beurt de Belgische autoriteiten op 09.04.2018 weten dat betrokkene in Oostenrijk op 15.05.2015 een verzoek om internationale bescherming indiende waarbij hij F. M. als naam opgaf, geboren op (...) 2000 met het staatsburgerschap van Afghanistan maar dat betrokkene in Oostenrijk verdween nog voor er procedurele stappen konden worden ondernomen. De Oostenrijkse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat ze een terugnameverzoek ontvingen van de Zweedse autoriteiten maar dat dit geweigerd werd omdat betrokkene in Oostenrijk geregistreerd staat als minderjarige en dat Oostenrijk er van uitgaat dat Zweden het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zelf in behandeling heeft genomen aangezien uit het Zweedse terugnameverzoek bleek dat betrokkene zich in Zweden eveneens had aangeboden als minderjarige. Wat betreft het voorgaande dient te worden opgemerkt dat de DVZ twijfels uitte omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij zijn aanmelding op 22.02.2018. Op 26.02.2018 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, gelegen te 1120 Neder-over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit de conclusie van het medisch onderzoek van 26.02.2018 blijkt dat betrokkene op 26.02.2018 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar en betrokkene derhalve niet als een niet-begeleide minderjarige beschouwd kan worden. Uit de informatie van de Zweedse autoriteiten van 02.03.2018 naar aanleiding van het Belgische verzoek om informatie in overeenstemming met art. 34 van de Dublin-III-Verordening blijkt eveneens dat betrokkene zich in Zweden in eerste instantie heeft aangemeld als minderjarige maar dat hij door de Zweedse autoriteiten eveneens als meerderjarig beschouwd werd. Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene de autoriteiten die zijn verzoek om internationale bescherming registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden. Betrokkene heeft zich immers zowel in Oostenrijk, Zweden als in België aangemeld als minderjarige maar wel telkens met een andere geboortedatum. Bij zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk heeft betrokkene 01.01.2000 opgegeven als geboortedatum, in Zweden 28.05.2000 en in België verklaarde betrokkene dat hij zeventien jaar en vijf maanden oud zou zijn en werd zijn geboortedatum op basis van deze verklaring op 30.09.2000 vastgesteld. Het mag voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de geboorte van een persoon een éénmalige gebeurtenis is die niet op drie verschillende data kan plaatsvinden. In de éne Lidstaat geboren worden op 01.01.2000, in een tweede Lidstaat geboren worden op 28.05.2000 en in een derde vervolgens op 30.09.2000 is biologisch en technisch gezien onmogelijk. Als uit een medisch onderzoek dan bovendien ook nog een keer blijkt dat men op 26.02.2018 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar en waarbij men op datum van 26.02.2018 een leeftijd heeft van 20,3 jaar met een standaardafwijking van een 2 tal jaar dan haalt het geheel van deze vaststellingen de geloofwaardigheid van het geheel van verklaringen van betrokkene onderuit. Bovendien blijkt uit de informatie van de Zweedse autoriteiten en de informatie in het terugnameakkoord van de Zweedse autoriteiten dat betrokkene in Zweden geregistreerd staat onder de gegevens van F. M. terwijl betrokkene in België verklaarde dat zijn naam A. M. F. is. De verklaring van betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 19.04.2018 waarbij hij verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie van zowel de Zweedse als de Oostenrijkse autoriteiten het tegendeel blijkt, ondergraaft dan ook op cruciale wijze het geloofwaardige karakter van het geheel van de verklaringen van betrokkene. Tenslotte dient te worden vastgesteld dat betrokkene tijdens zijn persoonlijke onderhoud op de DVZ van 19.04.2018 verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort en dat hij zijn Taskara in Afghanistan heeft achtergelaten (DVZ, vraag 28). Deze verklaring is merkwaardig aangezien uit de informatie van de Zweedse autoriteiten van 02.03.2018 blijkt dat betrokkene in Zweden wel een Taskara heeft overhandigd. Deze opeenvolgende vaststellingen tonen aan dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft tracht te misleiden. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedatum in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn verzoek om internationale bescherming registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tót de verantwoordelijkheid van Zweden voor de behandeling van betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden benadrukt dat Zweden een volwaardig lid is van

de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zweden dan in België zou genieten. Zweden heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene zal door de Zweedse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Zweden een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Zweden hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Zweden en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zweedse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft eventuele redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke Lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lidstaat, zouden kunnen rechtvaardigen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Zweedse autoriteiten op 27.03.2018 het Belgische terugnameverzoek voor betrokkene hebben ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en daarmee expliciet erkennen de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Wat betreft redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de Lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, verklaarde betrokkene dat hij niet terug naar Zweden wil. Betrokkene verklaarde dat hij daar heel lang verbleven heeft en geen beslissing gekregen heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en hij naar België gekomen is en hij niet wil hij wordt teruggestuurd (DVZ, vraag 33). Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij lange tijd in Zweden verbleven heeft maar geen beslissing heeft gehad aangaande zijn verzoek om internationale bescherming het volgende te worden opgemerkt. Uit het antwoord van de Zweedse autoriteiten van 02.03.2018 op het Belgische informatieverzoek van 26.02.2018 blijkt dat betrokkene op 01.06.2015 in Zweden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De Zweedse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun antwoord verder dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene op 03.02.2017 door de Zweedse autoriteiten verworpen werd en dat betrokkene verwijderd diende te worden naar zijn land van herkomst en dat deze beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen op 25.01.2018. Gelet op deze informatie is het niet aannemelijk dat betrokkene niet op de hoogte zou zijn dat er in zijn verzoek om internationale bescherming wel degelijk een beslissing is genomen, namelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en dat deze beslissing uiteindelijk kracht van gewijsde heeft gekregen op 25.01.2018 en derhalve definitief is. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij vanuit Zweden naar België is gekomen en niet wil dat wordt teruggestuurd, dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen. Verder dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een

verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene haalde verder geen concrete redenen aan met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zweedse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Zweden zouden kunnen rechtvaardigen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zweden dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Zweden wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zweden (George Joseph, Michael Williams & Lisa Hallstedt, "Country Report: Sweden", AIDA - Asylum Information Database, 2016 update - March 2017, last updated 14.03.2017) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Zweden of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zweden automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zweden worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zweden worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Zweden omwille van structurele tekortkomingen in het Zweedse systeem van de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zweden worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Zweden een verhoogde instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zweedse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Zweedse procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Zweden worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale média

met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Zweden en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal médium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielerzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Département blijkt. Daartoe voorziet de Dublin- Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielerzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielerzoek wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening (momenteel Dublin-III-Verordening) vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zweden zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zweden te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zweedse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen

dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zweden er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zweedse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zweedse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 19.04.2018 dat hij in Zweden vertrok zonder een bestemming te hebben en dat hij toen hij in België toekwam het hier mooi vond en besloot om in België te blijven (DVZ, vraag 31 ). Met betrekking tot deze specifieke reden om precies in België een verzoek in te dienen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van 26.02.2018 blijkt dat betrokkene op 26.02.2018 een leeftijd een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is en derhalve ouder is dan 18 jaar en dus op 26.02.2018 meerderjarig was. Betrokkene verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.04.2018 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 19.04.2018 dat zijn gezondheidstoestand goed is (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Zweden. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Zweden, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien dient er benadrukt te worden dat de Zweedse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in détail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grand van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5

van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis



*ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Zweden waar hij aan de bevoegde Zweedse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Sturup te Malmö.”*

## 2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1 In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

### *“ENIG MIDDEL*

#### *A. Geschonden bepalingen*

- *Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);*
- *Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- *Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;*
- *Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- *de materiële motiveringsplicht ;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- *het verbod van willekeur.*

#### *B. Bestreden beslissing en motieven*

*De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden zou toekomen.*

#### *C. Grieven*

##### *1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “*

###### *Verbod van foltering*

*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

###### *Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “*

*Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*

*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.*

*De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).*

*Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.*

*Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).*

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.
2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage

verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening stelt dat “Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden”.

2.1. Het AIDA-rapport van 2016 over Zweden stelt een overbevolkingspolitiek vast in de opvangcentra en stelt dat er soms ook gevangenisstraffen worden gebruikt om vluchtelingen in onder te brengen.

Dat het algemeen geweten is dat Zweden heel veel asielzoekers heeft opgevangen maar de grote instroom niet verder aankan.

Dat er een nijpend tekort aan wooninfrastructuur is en de prijzen gevoelig stijgen en bijgevolg onbetaalbaar worden voor de zwakst verdienenden.

3. In onderhavig geval is verzoeker een alleenstaande Afghaanse man die richting België reisde om aldaar uiteindelijk asiel te verkrijgen. Dit teneinde de schrijnende situatie in Afghanistan te ontvluchten en alhier een nieuw leven te kunnen opbouwen.

Verzoeker werd in 2 jaar nooit gehoord. Hij heeft op heden enkel het raden naar de huidige stand van zaken in zijn asielprocedure.

Dat verzoeker onder geen enkel beding weet zou hebben van een eventuele negatieve beslissing in zijn asioldossier. Dat verzoeker nooit op afdoende wijze zijn asielmotieven heeft kunnen uiteenzetten.

Hij wordt naar Zweden verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) van Verordening 604/2013.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Zweden kan worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Afghanistan.

Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een klein percentage van Afghaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Bovendien zal verzoeker in Zweden worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat er reeds een definitieve weigeringsbeslissing genomen is in het asioldossier van verzoeker.

Dat dit voor verzoeker zou neerkomen op een onmiddellijke teruggedrijving naar diens land van herkomst zonder mogelijkheid van een procedure ten gronde.

Dat dit voor verzoeker verder zou kunnen resulteren in detentie-name. Dat Zweden soms gevangenissen gebruikt voor de detentie van vluchtelingen, gelet op de grote instroom.

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Sweden, 31 December 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58c657754.html>

Dat Zweden een asielpolitiek voert die de te grote instroom aan banden moet leggen.

Dat Zweden het daarom ook moeilijk maakt om in sommige gevallen gezinshereniging tot stand te brengen.

Bovendien kan een niet-kwalitatieve asielprocedure, de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen en is er geen sprake van een laag erkenningspercentage omwille van een overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden.

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Zweden zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Zweden verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaald stad na is gegaan.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen passende accommodatie voor Afghaanse asielzoekers;

(iii) inadequate levensstandaard;

(iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;

(v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag;

(vi) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten gezien die buiten het weten van verzoeker om definitief is afgesloten ;

(vii) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van (betaalbare) huisvesting;

(viii) een verwijdering naar Afghanistan voordat haar asielmotieven worden onderzocht;

(ix) schending van het non-refoulement verbod;

(x) het voorwerp uitmaken van push-backs;

(xi) integratieproblemen en een xenofob klimaat;

(xii) problemen bij gezinshereniging;

“Convention refugees will be granted a 3-year temporary permit with the right to family reunification if the application is made within three months of the reference person receiving their permit.

Beneficiaries of subsidiary protection will be granted an initial period of 13 months temporary residence permit with no right to family reunification. The permit can be extended another 2 years if protection grounds persist. Persons whose removal would contravene Sweden's international convention-based obligations and who do not qualify for convention or subsidiary status can be

granted an initial temporary permit of 13 months which can be prolonged for 2 years if the grounds persist. If such a permit is granted in a subsequent application, then the permit is first granted for thirteen months and then one year at a time subject to the same grounds. This category has no right to family reunification.”

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Sweden, 31 December 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58c657754.html>

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Zweden een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Zweden te

*verwijzen. Indien België verzoeker naar Zweden verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”*

2.3.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) en van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (inmiddels: de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)).

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest bevat een gelijkaardige bepaling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30

oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

*“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat het AIDA-rapport van 2016 over Zweden een overbevolking vaststelt in de opvangcentra en dat er soms gevangenis worden gebruikt om vluchtelingen onder te brengen. Hij vervolgt dat hij in Zweden geen beslissing heeft gekregen over zijn asielaanvraag en dat hij gedurende twee jaar niet werd gehoord. Verzoeker voert aan dat in het licht van de actuele asielpolitiek in Zweden kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt om te worden gerepatriëerd naar Afghanistan. Uit verscheidende rapporten blijkt dat slechts een klein percentage asielzoekers uit Afghanistan worden erkend. Bovendien zal hij aan een onmenselijke behandeling worden blootgesteld in Zweden omdat blijkt dat er een definitieve weigeringsbeslissing is in zijn asioldossier. Hij zal worden teruggestuurd naar Afghanistan zonder mogelijkheid van een procedure ten gronde. Het is in Zweden ook moeilijk om gezinshereniging tot stand te brengen. Een niet-kwalitatieve asielprocedure kan de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen. Verzoeker meent dat niet werd onderzocht of hij bij een verwijdering naar Zweden zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Er wordt niet meegedeeld naar welke stad in Zweden verzoeker zal worden gestuurd. Er zijn grote verschillen tussen de opvangcentra onderling.

2.3.2.3. Verzoeker verwijst naar het “*National Country Report: Sweden*”, 31 december 2016 van de Asylum Information Database (hierna het AIDA-rapport up-to-date tot 31 december 2016) om aan te

geven dat er overbevolking is in opvangcentra en dat vluchtelingen soms in gevangnissen worden geplaatst en dat er problemen kunnen zijn bij gezinshereniging.

In dit verband wordt vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij in Zweden gedurende 2,5 jaar heeft verbleven in een opvangcentrum in Malmö en geen melding heeft gemaakt van moeilijke omstandigheden of overbevolking in dit opvangcentrum. Hij heeft geen melding gemaakt van detentie of van een verblijf in een gevangenis. Wat de gezinshereniging betreft, wordt opgemerkt dat dit een volledig hypothetische situatie is: verzoeker werd in Zweden niet erkend als vluchteling of als subsidiair beschermde, en mocht dit in de toekomst toch gebeuren, dan maakt hij in huidig verzoekschrift niet aannemelijk dat hij familie wenst te laten overkomen.

Uit de bestreden beslissing, waarin wordt verwezen naar een meer recente versie van het AIDA-rapport, met name up-to-date tot 14 maart 2017, blijkt niet dat er ernstige problemen zouden zijn in Zweden wat betreft de opvang van asielzoekers of van Dublin-terugkeerders. Verzoekers verwijzing naar een minder recente versie van het rapport doet hieraan geen afbreuk, te meer daar uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij zonder problemen gedurende 2,5 jaar in Malmö in een opvangcentrum verbleef.

2.3.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij gedurende twee jaar niet werd gehoord en niet wist dat er een negatieve beslissing was over zijn asielaanvraag, wordt opgemerkt dat dit een blote bewering is die niet gestaafd wordt met concrete gegevens.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Zweedse autoriteiten op 2 maart 2018 informatie hebben gegeven, waaruit blijkt dat verzoeker op 1 juni 2015 in Zweden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat dit op 3 februari 2017 werd verworpen, dat verzoeker verwijderd diende te worden naar zijn land van herkomst en dat de beslissing definitief is geworden op 25 januari 2018.

Verzoeker stelt dat hij gedurende twee jaar niet werd gehoord, maar dit neemt niet weg dat hij mogelijk wel werd gehoord bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 1 juni 2015. Verzoeker beweert dat hij niet op de hoogte werd gebracht van de beslissing inzake de weigering van zijn verzoek, maar toont niet op concrete wijze aan dat voor hem geen beroepsmogelijkheid open stond. Verzoeker toont evenmin met concrete gegevens aan dat, nu zijn verzoek tot internationale bescherming geweigerd werd, hij geen nieuw verzoek zou kunnen indienen in Zweden. Hij toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van een onmiddellijke terugkeer naar zijn land van herkomst zonder dat hij nog op enige wijze zijn eventuele vrees voor een terugkeer te kennen zou kunnen geven. Verzoeker beperkt zich tot een theoretisch betoog maar gaat op geen enkele wijze in op de asielpprocedure in Zweden of op eventuele gebreken die hij daarin zou zien. Bijgevolg ontkracht verzoekers algemene betoog niet de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

*“De Zweedse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 27.03.2018 ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III- Verordening. De Zweedse autoriteiten erkennen hiermee expliciet dat zij de verantwoordelijke lidstaat zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.”*

en

*“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zweden voor de behandeling van betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden benadrukt dat Zweden een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zweden dan in België zou genieten. Zweden heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene zal door de Zweedse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen*



*2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Zweden een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Zweden hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Zweden en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zweedse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.”*

Ook verzoekers bewering dat in het licht van de actuele asielpolitiek in Zweden kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt om te worden gerepatrieerd naar Afghanistan, is een niet gestaafde bewering. Verzoeker geeft vooreerst geen enkele concrete verduidelijking bij “de actuele asielpolitiek in Zweden” en gaat vervolgens voorbij aan volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

*“Verder dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.”*

Verzoeker toont niet concreet aan uit welke rapporten zou blijken dat slechts een klein percentage asielzoekers uit Afghanistan wordt erkend. Ook zijn opmerking dat een niet-kwalitatieve asielprocedure de oorzaak kan zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen wordt niet gestaafd door enige verwijzing naar een passage in een rapport. Algemene kritiek die niet op verzoekers concrete situatie wordt betrokken en die niet onderbouwd wordt door een verwijzing naar gezaghebbende rapporten, kan niet worden aangenomen en doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat niet werd onderzocht of hij bij een verwijdering naar Zweden zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat dit wel is gebeurd:

*“Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Zweden een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Zweden hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Zweden en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Zweedse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden*

*blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft eventuele redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke Lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lidstaat, zouden kunnen rechtvaardigen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Zweedse autoriteiten op 27.03.2018 het Belgische terugnameverzoek voor betrokkene hebben ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en daarmee expliciet erkennen de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.”*

en

*“Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene haalde verder geen concrete redenen aan met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zweedse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Zweden zouden kunnen rechtvaardigen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zweden dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Zweden wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zweden( George Joseph, Michael Williams & Lisa Hallstedt, "Country Report: Sweden", AIDA - Asylum Information Database, 2016 update - March 2017, last updated 14.03.2017) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Zweden of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Zweden automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zweden worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zweden worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UN HCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Zweden omwille van structurele tekortkomingen in het Zweedse systeem van de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zweden worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Zweden een verhoogde instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zweedse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden*

waaruit blijkt dat de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Zweedse procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.”

en

*“Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zweden er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zweedse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”*

2.3.2.6. Waar verzoeker aanvoert dat niet wordt meegedeeld naar welke stad in Zweden verzoeker zal worden gestuurd en dat er grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, wordt herhaald dat algemene kritiek die niet op verzoekers concrete situatie wordt betrokken en die niet onderbouwd wordt door een verwijzing naar gezaghebbende rapporten, niet kan worden aangenomen en geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat de Zweedse autoriteiten tenminste zeven werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van verzoeker zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. De omstandigheid dat verzoeker vooraf niet weet waar precies in Zweden hij terecht zal komen, brengt niet mee dat er sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, zeker niet nu zoals gezegd het een loutere bewering is dat er grote verschillen zijn tussen de opvangcentra onderling.

2.3.2.7. Waar verzoeker aanvoert dat het algemeen geweten is dat Zweden de grote instroom van asielzoekers niet aankan, gaat verzoeker voorbij aan volgende motieven in de bestreden beslissing:

*“Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Zweden een verhoogde instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zweedse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Zweedse procédure tot het verkrijgen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Zweden worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale média met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Zweden en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal médium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.”*

Verzoeker betwist dit motief op geen enkele wijze.

2.3.2.8. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, dat in een gelijkaardige bescherming voorziet, kan niet worden vastgesteld.

Verzoeker toont evenmin op concrete wijze een schending van artikel 3 van de Dublin-III-Verordening.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet, er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout. Evenmin wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Alvorens de bestreden beslissing werd genomen, werd verzoeker uitvoerig gehoord op 19 april 2018, zodat ook geen schending van de hoorplicht, zoals vermeld in artikel 41 van het Handvest, kan worden vastgesteld.

Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat enige andere in voormelde bepaling, die daarenboven enkel verplichtingen oplegt aan “*de organen en de instellingen van de Unie*”, voorziene norm werd geschonden.

Verzoekers uiteenzetting laat evenmin toe te besluiten dat verweerder willekeurig optrad of niet de vereiste belangenafweging maakte.

Artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de verplichting op aan de lidstaten, die gebonden zijn door deze richtlijn, om ervoor te zorgen dat asielzoekers tijdens de behandeling van hun asielaanvraag over opvangvoorzieningen beschikken. Door aan te geven dat hij van oordeel is dat Italië niet steeds zou kunnen voldoen aan de in deze richtlijn bepaalde normen, toont verzoeker niet aan dat verweerder, die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, deze bepaling zou hebben geschonden. Verzoeker lijkt trouwens over het hoofd te zien dat lidstaten, overeenkomstig artikel 13.3 van de richtlijn 2003/9/EG “*de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk [kunnen] stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.*” Voormelde bepaling voorziet dus niet in een automatisch recht. Verzoeker maakt in die zin ook niet aannemelijk dat hij, omwille van het gebrek aan eigen financiële middelen, nood zou hebben aan opvang, voorzien door de Zweedse autoriteiten.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE SMET